

λῆς πρέπει νὰ τεθῶ πάραυτα ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Οἱ λόγοι σου εἶναι χρυσοῦ, ἐξοχώτατε.

— Λοιπόν, θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πύργον καὶ θὰ ὀχυρωθῶ ἐν αὐτῷ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐξοχώτατε· ἡ ἰσχυρὰ ὀχύρωσις εἶναι ἀριστον μέτρον, ὑπετραύλισεν ὁ Βουσύ, ὅστις, μὴ αἰσθανόμενος ποτὲ φόβον, ἐστερεῖτο συνετῶν λόγων.

— Ἐπειτα, μοι ἔρχεται καὶ ἄλλη ιδέα, Βουσύ.

— Ἡ πρώτη εἶναι γόνιμος, ἐξοχώτατε.

— Θὰ φέρω ἐνταῦθα τοὺς Μεριδόρ.

— Ἐξοχώτατε, αἱ σκέψεις ὑμῶν σήμερον εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ὀρθόταται. . . Ἐγέρθητε καὶ ἄς ἐπισκεφθῶμεν τὸν πύργον.

Ὁ πρίγκηψ ἐκάλεσε τοὺς θεράποντας καὶ ὁ Βουσύ, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐξῆλθεν εἰς τὸν θαλάμον, ὅπου εὔρε τὸν Ὠδουῖνον, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς ἀνεζήτησε.

Ἐφερὲν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δουκός, ἔγραψε βραχυτάτην ἐπιστολήν, ἐσχημάτισε μικρὰν ἀνθοδέσμην ἐκ τοῦ παρακειμένου κήπου, ἐνέθεσε τὴν ἐπιστολήν μεταξὺ τῶν στελεχῶν τῶν ἀνθέων, μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἔδωκε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ὠδουῖνου καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ ἱππεύσῃ ἐπὶ τοῦ Ρολάνδου.

Εἶτα δέ, ὀδηγήσας αὐτὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὡς ὁ Ἀμὰν ὠδήγει τὸν Μαρδοχαῖον, τῷ ἔδειξε στενὴν τινα διόδον.

— Ἄφες τὸν Ρολάνδον, τῷ εἶπε, ν' ἀκολουθήσῃ ταύτην τὴν διόδον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑπάρχει δάσος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ περιτεταγισμένος κήπος· ὑπεράνω τοῦ τείχους, καὶ εἰς τὸ μέρος θέλει σταματήσει ὁ Ρολάνδος, ρίψιν τὴν ἀνθοδέσμην.

Ἡ ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἐπόμενα: «Ὁ περιμενόμενος δὲν ἔρχεται, διότι ἦλθεν ὁ μὴ περιμενόμενος εἴπερ ποτε ἀπειλητικώτερος, διότι ἔρᾳται πάντοτε. Λάβετε, διὰ τῶν χειλέων καὶ τῆς καρδίας, ὅτι εἶναι ἀόρατον ἐπὶ τούτου τοῦ χάρτου.»

Ὁ Βουσύ ἀφῆκε τὸν χαλινὸν τοῦ Ρολάνδου, ὁ ὅποιος ἀπῆλθε δρομαῖος πρὸς τὸ Μεριδόρ.

Εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δουκικὸν μέγαρον καὶ εὔρε τὸν πρίγκηπα ἐνδεδυμένον.

Ὁ Ρεμῆ, ἀφικόμενος ἐντὸς βραχέος εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἔριψε τὴν ἀνθοδέσμην, μικρὰ δὲ κραυγὴ ἐκείθεν τοῦ τείχους, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι περιῆλθεν εἰς τὴν διέυθυνσίν της.

Μετὰ τούτου, ὁ Ρεμῆ ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τεσσαράκοντα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ρολάνδος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

Ὁ Βουσύ ἐπεσκέπτετο τὸν πύργον μετὰ τοῦ πρίγκηπος, ἔρθασε δ' αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Ρεμῆ, ἐνῷ ἐξήταζεν ὑπόγειόν τι.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, τί εἶδες; τί ἤκουσας; τί ἔπραξας;

— Ἐν τείχῳ, μίαν φωνήν, ἑπτὰ λεύγας, ἀπήντησεν ὁ Ρεμῆ μετ' ἀξιοζήλου λακωνισμοῦ.

ΝΕ'

Ὁ δούξ κατάρθωσε ν' ἀπασχολήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸν δούκα μὲ τὰς πολεμικὰς προπαρασκευάς, ὥστε, ἐπὶ δύο ἡμέρας, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μεριδόρ, οὐδὲ νὰ καλέσῃ τὸν βαρόνον εἰς τὴν Ἀγγέρσην.

Ἐνίοτε ὁ δούξ ἐπανήρχετο εἰς τὰς περὶ ἐπισκέψεως ιδέας του, ἀλλὰ πάραυτα ὁ Βουσύ προσεποιεῖτο τὸν ἀπασχολημένον, ἐξήταζε τὰ μουσκέτα, διέταττε νὰ ἐπισάξωσι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους, νὰ κυλίσωσι τὰ τηλεβόλα, νὰ ἐξετάσωσι τοὺς ὑποστάτας αὐτῶν, ὡς ἐὰν προῦκειτο ἡ κατὰ κτησιν πέμπτης ἡμέρας.

Ταῦτα δὲ βλέπων ὁ Ρεμῆ κατεγίνετο εἰς τὴν κατασκευὴν μοτοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων του καὶ εἰς τὰς σκευασίας ἀλοιφῶν, ὡς ἐὰν προῦκειτο περὶ τῆς θεραπείας ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τότε ὁ δούξ ὑπεχώρει πρὸ τοῦ μεγέθους τῶν προπαρασκευῶν.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι, ἐκ διαλειμμάτων, ὁ Βουσύ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐξωτερικῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων, ἱππεύε τὸν Ρολάνδον καὶ ἐντὸς τεσσαράκοντα λεπτῶν ἀφικνεῖτο πρὸ τινος τείχους, τὸ ὁποῖον τόσῳ εὐκολώτερον ἐκάστοτε διεσκέλιζεν, ὅσῳ, ἀνὰ πᾶσαν ἀνάβασίν του, κατέρριπτε τινα λίθον αὐτοῦ.

— Ἐκέδισα δύο ἡμέρας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, θὰ εἶμαι δὲ δυστυχέστατος, ἐὰν μὴ συμβῇ εἰς ἐμὲ μικρόν τι εὐτύχημα ἐντὸς ἐτέρων δύο ἡμερῶν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἔσφαλλεν, ἐλπίζων εἰς τὴν ἀγαθὴν τύχην του.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῷ εἰσῆγετο εἰς τὴν πόλιν μεγάλη σιτοπομπεία, προῦτον εἰσφορᾶς, ἐπιβληθείσης ὑπὸ τοῦ δουκὸς ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ πιστῶν Ἀνδεγαυῶν καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὅπως φανῇ ἀγαθὸς πρίγκηψ, ἐδοκίμαζε τὸν μέλανα ἄρτον τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐσχίζε, διὰ τῶν ὀδόντων του, τὰς ἀλατιμένους ἀρίγγας καὶ τὸν ξηρὸν ὀνίσκον, ἠκούσθη μέγας θόρυβος εἰς τινα τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Ὁ δούξ ἠτήσατο πληροφορίας περὶ τοῦ θορύβου, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τῷ δώσῃ τοιαύτας.

Διενέμοντο ἐκεῖ κτυπήματα κοντακίων λογγῶν καὶ κοπῶν μουσκέτων εἰς τὸ ἔνεκα περιέργου θαύματος συνελθόν πληθὸς τῶν πολιτῶν.

Ἀνὴρ, ἔφιππος ἐπὶ λευκοῦ καὶ καθύργου ἐκ τοῦ ἰδρώτος ἵππου, εἶχεν ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ προχώματος τῆς πύλης τῶν Παρισίων.

Ὁ Βουσύ, ἐπόμενος τῷ ὑπ' αὐτοῦ καθιερωθέντι συστήματι τῆς ἐκφοβίσεως, εἶχεν ἐπιτύχει νὰ διορισθῇ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀνδεγαυίας καὶ φρούραχος πάντων τῶν φρουρίων καὶ εἶχεν ἐπιβάλῃ αὐστηροτάτην πειθαρχίαν, ἰδίως δ' εἰς τὴν Ἀγγέρσην. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως ἀνευ συνθήματος καὶ οὐδεὶς ἠδύ-

νατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἀνευ συνθήματος ἢ ἐγγάφου προσκλήσεως.

Ἡ πειθαρχία ἐσκόπευε νὰ παρεμποδίσῃ, ὅπως ὁ δούξ ἀποστείλῃ τινὰ πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα ἀνευ τῆς γνώσεώς του ἢ εἰσέλθῃ ἢ Ἀρτεμὶς εἰς τὴν πόλιν ἀνευ προειδοποιήσεώς του.

Ἰσως ταῦτα φανῶσιν ὑπερβολικά, ἀλλὰ, μετὰ πεντήκοντα ἔτη, ὁ Βούκιγκχαμ ἔπραττε πολλὰ μείζονας τρέλλας, χάριν Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Διμλ.

Η ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΕΕ-ΣΑΡΑΪ

Διήγημα τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ῥωσσίας ποιητοῦ

ΑΛΕΞ. ΠΟΥΣΚΙΝ.

Ὁ Γιρένης κάθηται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος· ἡ ἐξ ἡλέκτρου καπνοσύριγγα καπνίζει ἐν τῷ στόματί του. Ἡρεμία ἐν τῷ παλατίῳ βασιλεύει· οἱ ταπεινοὶ αὐλικοὶ σιωπηλοὶ πλημυροῦσι περὶ τὸν ἀπειλητικὸν γάνη. Πάντες μετὰ σεβασμίας προσοχῆς ἀνακαλύπτουσιν ἐπὶ τοῦ συνωφρωμένου ἐκείνου μετώπου σημεῖα λύσεως καὶ θλίψεως. Ὁ μονάρχης ἀγέρωχος νεύει τῇ δεξιᾷ ἀνυπομόνης καὶ πάντες ἀποσύρονται μετὰ σεβασμοῦ.

Μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του ἀναπνέει ἐλευθερώτερον, καὶ οἱ τῆς καρδίας του παλμοὶ μετὰ μείζονος ἐνεργείας ἀντανακλῶνται ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οὕτως ὁ κυματῶδης κρύσταλλος κόλπου παράγει πιστῶς τὴν εἰκόνα τῶν θυελλωδῶν νεφῶν. Τί ἄρᾳ γε ἀνακυκλᾷ ἡ ὑπερήφανος ψυχὴ ἐκείνη; Ποῖον σχέδιον ἀπορροφᾷ τὴν σκέψιν τοῦ Γιρένη; Μὴ θέλει νὰ κινήσῃ πρὸς τοὺς Ῥώσους πόλεμον, νὰ ἐπιθέσῃ τῇ Πολωνίᾳ νόμους; Μὴ τὸν καταδιβρώσκει διψα αἱματηρᾶς ἐκδικήσεως; Μὴ ἀνακαλύπτει ἐν τῷ στρατῷ συνωμοσίαν; Μὴ τέλος τὸν ἀνησυχεῖ τὸ μῖσος τῶν λαῶν του, αἱ ἐπιβουλαὶ τοῦ πανούργου Γενουησίου;

Οὐχί· ἤδη εἶναι ἐμπλεως στρατιωτικῆς δόξης. Ἡ ἀνθρωποκτόνος χεὶρ του ἀναπαύεται ἀπὸ τῶν πολεμικῶν μόχθων, καὶ τὸ πάθος τῶν μαχῶν δὲν φλογίζει πλέον τὴν διάνοιάν του.

Μὴ ἀνεκάλυψε προδοσίαν ἐν τῷ χαρεμίῳ του, καὶ τις ὀδάλισκῃ, ἐν δουλείᾳ καὶ μακροκότητι τραφεῖσα, παρέδωκε τὴν καρδίαν πρὸς γκιγκοῦρ τινα;

Οὐχί· αἱ περιδεεῖς γυναῖκες τοῦ Γιρένη δὲν τολμῶσιν οὔτε νὰ σκεφθῶσιν οὔτε ν' ἀποφασίσωσι· καίπερ δὲ κατατροχόμεναι ὑπὸ ζοφεράς θλίψεως, δὲν συλλαμβάνουσιν ιδέαν προδοσίας. Κεκλεισμέναι ἐν εἰρατῇ, ὑπὸ ἀγρύπνων καὶ ἀνηλεῶν φρουρουμένην φυλάκων, λάμπουσιν ἐκεῖ ἐν φιληδόνῳ ἡσυχίᾳ, ὥσπερ ἄνθη ὑπὸ τὰς ὑέλους θερμοκηπίου.

Δι' αὐτὰς αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη φεύγουσιν ἐν ἀλλεπαλλήλῃ μονοτονίᾳ, καὶ μεθ' ἑαυτῶν ἄγουσι βαθμηδὸν νεότητα καὶ

ἔρωτα. Αἱ ἡμέραι παρέρχονται παρόμοιοι, καὶ αἱ ὥραι φαίνονται βραδεῖαι. Σχολή καὶ ὀκνηρία οἰκοῦσι τὸ χαρμίον, σπανίως ἢ χαρμονὴ ἐν αὐτῷ ὑπείσρχεται. Ὅσάκις αἱ νέαι ἔγκλειστοι τὴν ἀγωνίαν καὶ ἀνίαν αἰσθάνονται, διαλύουσι ταύτην, ἀλλάσσουσιν μονήν, παίζουσι, φλυαροῦσι· ἢ ἐν κομφῷ ὁμίλῳ διερχόμεναι παρὰ τὸ κελάρημα τῶν ἀναβλυζόντων ὑδάτων, ὑπὸ τὸ φύλλωμα βελυσκίων πλατάνων. Πονηρὸς εὐνοῦχος πανταχοῦ τὰς ἀκολουθεῖ· δὲν δύνανται νὰ φύγωσι τὴν ὄψιν του. Τὸ βλέμμα του τὸ πᾶν ἐποπτεύει, τὸ οὖς του ἀκούει τὸ πᾶν. Τῇ ἐπιμελείᾳ του ἔχαρχθη κωνὸν βίου ἀμετάβλητος. Μόνος τούτου νόμος ἐστὶν ἡ βούλησις τοῦ χάνη, ἣν ἐκπληροῖ μεθ' ἧς ἀκριβείας καὶ τὰς τοῦ Κορανίου ἐντολάς· ὁ εὐνοῦχος ἀγνοεῖ τί ἐστὶν ἔρως· ὥσπερ στήλη ἀπαθής, προσδέχεται ψυχρὰς τὰ σκώμματα, τὴν ὀργήν, τὰς λιποψυχίας, τὰς ὕβρεις ἀναιδοῦς ἀσελγείας, τὴν περιφρόνησιν, τὰς ἱεσιᾶς, τὰ χαῦνα ὀμματα, τοὺς θρηνώδεις στεναγμούς, τὰ ἐπιφύκια πρᾶπτονα. Οὗτος καλῶς γινώσκει τὸ γυναικεῖον ἰδίωμα, ποία ἡ δολιότης τῶν ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ περιορισμῷ. Οὔτε τὰ τρυφερὰ βλέμματα, οὔτε αἱ σιγηλαὶ λαιδοῖαι, οὔτε τὰ δάκρυα ἐν αὐτῷ ἰσχύουσιν· οὗτος δὲν τὰ πιστεύει.

Ὅταν αἱ ὥραι αἰχμαλῶτοι, λύουσιν τὴν μακρὰν κόμην εἰς τὸν ἄνεμον, πορεύονται κατὰ τὸν καύσωνα τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ῥυακίῳ νὰ λουσιῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ῥοδίνων μελῶν χέουσι τὸ ἀργυροῦν τῆς πηγῆς ὕδωρ, ὁ εὐνοῦχος, αἰώνιος τῶν πράξεων τῶν μάρτυς, φρουρεῖ περὶ τὸ λουτρόν. Παρὰ τρεῖς ἄνευ συγκινήσεως τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα γυμνὰ σώματα. Ὅταν δ' ἡ νύξ ἀπλοῖ τὸν μαῦρον κανδύαν τῆς, ὁ εὐνοῦχος ἀνοίγει εὐπειθὴ θύραν καὶ κούφῳ βήματι βαίνει ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ταπήτων, κρύφα δὲ καὶ ἀσποφθεῖ ἔρπει ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην· ἀγόμενος ἐξ ἀδιακόπου φόβου παρατρεῖ τὰς ὥραιας κοιμωμένας, καὶ ἀκροᾶται τὸν νυκτερινὸν αὐτῶν ψίθυρον· σημειοῖ τοὺς στεναγμούς, τὴν πνοήν, τὴν ἐλαχίστην κίνησιν ἐκ παντὸς συλλέγει, — καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνην, ἥτις, ὀνειρευομένη, ἤθελε προσφέρει ξένον ὄνομα! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνην, ἥτις ἐνεπιστεύθη τῇ ἀγαθῇ φίλῃ ἀχαλινώτῳ καὶ ἀπερίσκεπτον ἐπιθυμίαν!

Τίς λοιπὸν εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς τοῦ Γιρέν; Ἡ καπνοσύριγξ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐσβέσθη, ὁ δὲ ὑπνέτης, ἀκίνητος ἐπὶ τῆς φλῆς, ἀναμένει τὰς διαταγὰς τοῦ δεσπότη του, βίᾳ τολμῶν ν' ἀναπνεύσῃ· ὁ δυνάστεων ὀρθοῦται περισκευμένους· ἀνοίγεται ἡ θύρα πρὸ αὐτοῦ. Σιωπηρὸς προβαίνει εἰς τὴν διαμονὴν τῶν γυναικῶν, ἄλλοτε τοσοῦτο προσφιλῶν αὐτῷ.

Αὗται ἀναμένουσι τὸν χάνην, καθήνται κατὰ διαφόρους ὁμίλους περὶ τινὰ κελαρύζουσαν κρήνην. Μετὰ παιδικῆς εὐφροσύνης θεῶνται τοὺς ἰχθύς ὀλισθαίνοντας ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἐκείνου κατόπτρου καὶ εἰς τὸν βυθὸν προσπελίζοντας τῆς ἐκ μαρμαροῦ λεκάνης. Τινὲς αὐτῶν εὐχαριστοῦνται

ρίπτουσαι τὰ χρυσὰ των ἐνώτια. Ἐν τούτοις αἱ παιδίσκαι περιφέρουσιν εὐώδη παγωτά, εἴτα δὲ ἄδουσιν ἡχηρὸν καὶ εὐφρόσυνον ᾄσμα.

I

Τοῖς ἀνθρώποις χρηγεῖ ὁ οὐρανὸς τὴν θεραπείαν τῶν πόνων καὶ δακρύων· μακάριος ὁ φακίρ, ὁ βλέπων τὴν Μένκαν κατὰ τοὺς θλιβεροὺς τοῦ γηρατός του χρόνους.

II

Εὐδαίμων, ὅστις, θνήσκων, ἐξαγνίζεται ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τοῦ Δουνάδεως ὄχθων· κόρη ἐπουρανία θὰ πετάξῃ ἐνώπιόν του μειδιῶσα ἐξ ἔρωτος.

III

Ἄλλ' εὐδαίμονεστερος, ὦ Ζαρέμα, ὅστις, μεθύων ἐκ γαλήνης καὶ μαλθακότητος, σὲ θωπεύει, ὥσπερ βόδον ἐν τῷ τοῦ χαρμίον περιδῶλῳ.

Αὗται ἄδουσιν. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ἡ Ζαρέμα, ὁ τοῦ ἔρωτος ἀστήρ, ὁ τοῦ χαρμίον μαργαρίτης. Τεθλιμμένη καὶ ὠχρά, δὲν ἀκούει τοὺς ἐπαίνους τῆς· ὥσπερ φοῖνιξ, ἐξ ἀνέμων τινασσόμενος, αὕτη κλίνει τὴν νεαρὰν κεφαλὴν· οὐδὲν πλέον νὰ τῇ ἀρέσκη δύναται. Ὁ Γιρένς μετεβλήθη! Ὁ Γιρένς ἤδη δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

Ἄλλὰ τίς ἡ γυνή, ἥτις πρὸς σέ, ὦ Ζαρέμα, δύναται νὰ συγκριθῇ; Ἡ μέλαινα κόμη περιστέφει τὸ χιονῶδες μέτωπόν σου· οἱ ὀφθαλμοὶ σοῦ εἰσι τῆς ἡμέρας λαμπρότεροι, τῆς νυκτὸς μελάντεροι. Τίς φωνὴ δύναται καλλίον τῆς ἰδικῆς σου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀναρρίπισιν τῶν φλογερῶν παθῶν; Τίς ἀσπασμὸς τρυφερώτερος καὶ ζωηρότερος τῶν θωπειῶν σου; Πῶς ποτε καρδίᾳ, τῆς εἰκόνας σου μεστή, δύναται ὑπὲρ ἄλλης νὰ πᾶλλῃ; Καὶ ὅμως ὁ ψυχρὸς καὶ ἄγριος Γιρένς ἀπαξιοῖ τὰς θωπειᾶς σου, καὶ τὰς κρυεῖρας ὥρας τῆς νυκτὸς ἐν θλίψει καὶ μονῶσει κατατρίβει, ἄφ' οὔτου ἡγεμονίς ἐκ Πολωνίας ἐν τῷ χαρμίῳ του οἰκεῖ.

Ἀπὸ μικροῦ ἡ νεαρὰ Μαρία ζῇ ὑπὸ κλίμα ξένον· πρὸ μικροῦ ἦνθει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῆς, παρὰ πατρὶ φιλοστόργῳ, ὅστις τὴν ἐκάλει δόξαν του καὶ παρηγορίαν. Νόμος τῷ ἦτο ἡ παιδικὴ τῆς θέλησις· μία φροντίς μόνη τὸν κατεῖχεν· ἐπεθύμει ἡ τύχη τῆς φιλτάτης θυγατρὸς του νὰ ᾗ λαμπρά, ὥσπερ ἡμέρα ἔαρος, οὐδὲ ἡ ἐλαφροτάτη θλίψις νὰ ταράξῃ τὸ στῆθος τῆς, καὶ, νυμφευθεῖσα, ν' ἀναμνησκηται μετ' ἀγαλλιάσεως τοῦ χρόνου τῆς νεότητος τὰς τερπνάς καὶ εὐαρέστους ὥρας, αἵτινες διελύοντο ὥσπερ κούφον ὄνειρον. Τὰ πάντα ἐπ' αὐτῆς ἡγεῖρον θαυμασμόν· ἡ εὐγενὴς φύσις, αἱ ζωηραὶ, μετὰ χάριτος κινήσεις, οἱ κυανοὶ τῆς ὀφθαλμοῦ. Πρὸς τοῖς δώροις τῆς φύσεως ἠνοῦντο τὰ τῆς τέχνης· κατέθελε τὰ οἰκογενειακὰ γέμματα διὰ τῶν μελωδικῶν τόνων τῆς ἄρπης. Πολλοὶ ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι ἐπεζήτησαν τὴν χεῖρά τῆς, καὶ πολλοὶ νέοι περιδεῖς ἀπέπνεον δι' αὐτὴν μυστικὸν ἔρωτα. Ἄλλ' ἡ παρθένος, γαλήνιος καὶ ἀγνή, ἡγνῶει ἐτι τὰ πάθη, καὶ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ πατρὸς ἠνάλισκε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς παίζουσα μετὰ τῶν προσφιλῶν τῆς συντρόφων.

Δὲν διήρκεσε πολὺ ἡ εὐτυχία ἐκείνη.

Ὁρδὴ Ταρτάρων διεχύθη κατὰ τὴν Πολωνίαν μεθ' ὀρμῆς χειμάρρου, τὰ πεδία ἐπιτρέχοντας, ἡ πυρκαϊὰς, τὸν θερισμὸν νεμομένης. Τὰ ἀνθηρὰ περὶχωρα, δηωθέντα, μετατρέπονται εἰς ἔρημον· παύουσιν οἱ ἄθωοι περίπατοι καὶ τὰ παίγνια· ἐξαφνίζονται τὰ χωρία· ὁ μεγαλοπρεπὴς πύργος ἡρημώθη· εἶναι κενὸν καὶ ἄφρονον τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας. Ἐν τῷ ναῖσκῳ τοῦ παλατίου, ἐνθα κατὰ μακρὰν σειρὰν ἀναπαύονται τὰ ψυχρὰ τῶν προγόνων λείψανα, στέμματα καὶ στεφάνους· περιβεβλημένα, ἤδη νέος ἀνεγείρεται τάφος. Ὁ πατὴρ ἀπέθανεν, ἡ χμαλωτίσθη ἡ θυγάτηρ· τὴν πύργον κατέχει ξένος πλεονέκτης, καὶ διὰ τυραννικῆς φορολογίας πιέζει τοὺς δυστυχεῖς ἐνοίκους τοῦ χωρίου.

Προσδέχεται ἡ αὐλὴ τοῦ Μπαξέ-Σαράτ τὴν νεαρὰν ἡγεμονίδα· ἀλλ' ἡ ὥραία ἀναλίσκεται ἐν στεναγμοῖς καὶ θρήνοις, οὐδὲ νὰ προσοικειωθῇ δύναται τῇ καθεύδει, ὅφ' ἦν ὑπήχθη. Ὁ ἀπελπισμός τῆς, τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοί, ταράσσουσι τὸν βραχὺν ὕπνον τοῦ χάνη, ὅστις τὸ πᾶν πράττει, ὅπως πραῦνῃ τῆς αἰχμαλώτου τὴν λύπην, καὶ πράνῃ χάριν αὐτῆς τὴν αὐστηρότητα τῶν τοῦ χαρμίον νόμων. Αὕτη εἰσέρχεται εἰς τὸ λουτρόν ἄνευ ὕδενος ἄλλου ἐπόπτου ἢ μιᾶς δούλης. Ὁ ἀπεχθὴς τῶν ὀδαλισκῶν φύλαξ δὲν εἰσδύει παρ' αὐτῇ οὔτε μεθ' ἡμέραν οὔτε νύκτωρ· δὲν τὴν θέτει ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ τῶν ἐκτεθηλυμένων χειρῶν του, οὐδὲ τολμᾷ νὰ τὴν ἀτενίσῃ. Αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν δὲν τολμᾷ νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς αἰχμαλώτου παρθένου· τῇ ἐπέτρεψε νὰ διάγῃ μόνη ἐν τῷ ἀκροτάτῳ τῶν ἀνακτόρων μερίσματι, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐν τῇ μυστηριώδει ἐκείνῃ μονῇ ἐμψωλεύει οὐχὶ θνητόν τι ὄν. Ἐκεῖ ἄσβεστος καίει λαμπὰς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος· ἐκεῖ ἡ ἐλπίς, τελευταῖον τῶν τεθλιμμένων κραταίωμα, διαμένει μετὰ πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης· ἐκεῖ ἡ ἀτυχὴς κόρη τρέφεται ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς τοσοῦτον ἐγγὺς καὶ προσφιλῶς πατρίδος· παραπονεῖται καὶ καλεῖ τὰς γλυκερὰς συντρόφους τῆς, αἵτινες ἴσως τὴν μακαρίζουσιν. Ἐν ᾧ καθ' ἅπαν τὸ ἀνάκτορον ἄρχει ἡ μαλθακότης καὶ ἡ φαυλότης, γωνία τις αὐτοῦ καθίσταται—ὦ μυστήριον τοῦ ἔρωτος!—τὸ ἀγιαστήριον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγνότητος. Οὕτω καὶ ἐν τῇ μέθῃ ζωῆς ἀχαλινώτου ἡ καρδίᾳ ἐνίοτε διαμένει κατὰ καὶ τηρεῖ ἄθικτον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, τὸ αἶσθημα τῆς θεότητος....

Ἐπεται τὸ τέλος.

Π. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗ:

ΔΗΜΟΣΘΕΟΥΣ Ν. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΟΥΚΙΣΣΗ
ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

ΕΡΤΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΚΔΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Θ. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α'